

Güvercin Güncesi

– Tolga Baş · 22 Mayıs 2013

Sana bağılılığımı ve bağımsızlığımı anlatacağım bu gece
yani bu karanlıkta
soğuk duvarlar arasında bir çocuğa sığınacağım,
cüppesi ve tokmağı olmayan
baklava hırsızlığından hüküm giymemiş kelimelerle
daha işkence görmemiş bu duvardaki saat
yani pili hiç değiştirilmemiş
titrek bir yelkovan hareketi sadece
sağa ve sola meyilli
kısacası bozuk bir emperyalist yaşam biçimi seyrettiğimiz

mutfaktaki musluk sürekli işgal ediyor ruh coğrafyayı
poşetteki bayat ekmeğe üzülüyorum
iktidar yanlısı bir fotoğraf misali
geçmişte kalmış, siyah beyaz

ayrılığımızın nedenlerini sorguluyorum
ölmek şiiri yazmak için çok geç kalmış
yüzünü dağlara dönmüş
ki dağlara dönmüş yüzüne düşman aynanın acısı
tel tel dökülmüş üstünde durduğum halının yüzeğine
sevgi ve emek kırıntılarının esmer lehçeleri gibi
aşk halaylarına küsmüşüz

yağmur sancısı sarmış tüm duvarları
bir sonbahar rutubeti ki sorma
sanki onlarda anlamış bu yalnızlığı
fil dişi tonunda sensizlik şarkısı söylüyorlar parke yüzeyine
gözyaşlarımıza dönük bir benzetme misali

ikinci seansta
elinde fener olan bir zaman dilimi arıyor insan

mayınlanmamış bir geri dönüş yoluna umutla bakmak istiyorsun
yakılmamış bir otobüsteyiz mesela

daha unutulmamışız işkence odalarında
cansız toprağın altında

gözleri kara bir eyleme dönüşüyor yani ayrılığımız
üriformadan ve adaletten korkmuyor çocuklarımız
hani Vatan aşkına o tepelere masa kurup kahve içerken
halka fık atmak gibi değil
Devlet nasıl oradaysa , sen burada işte
evimizin salonunda

küçümsedikçe çıkmaz sokaklar(d)a dökülüyoruz
duyuyorum seslerini
panzerler, sirenler, alın terine bırakılmamış meydanlar
boş gaz kovanlarını hurdacıya satan çocukların
pek umurunda da değiliz halbuki
ki onlar bu isyanlardan ekmeklerini çıkaracak kadar yalnızlar
biz de öyleyiz işte
acıdan bayatlamış ekmek misali , o tokluğa seyirci
küf kokuluyuz savaşlara ve kana
ki sen benim açlığımın tebessümüydün sevgilim
bugün sen yoksun ya
barışın beyaz güvercinlerine bile kapalı bu panjurlar

yine de çalınsa bu kapı açarım
ve bilsem ki güneş pencerede dönerim yüzümü sıcaklığına
çünkü yaşadığını ve yaşadığımızı hissetmektir hayat...